האומר לחבירו וכו': בעי *אביי קונם לבית זה שאתה נכנס מת או שמכרו לאחר מהו: *אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו או לא? אמר רבא ת"ש *האומר לבנו קונם שאי אתה נהנה לי ומת יירשנו, בחייו ובמותו ומת לא יירשנו א"ש"מ אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו שמע מינה: *תנן התם קונם פירות האלו עלי, קונם הן על פי, קונם הן לפי, אסור בחילופיהן ובגידוליהן ב"בעי רמי בר חמא אמר קונם פירות האלו על פלוני מהו בחילופיהן: מי אמרינן גבי דיליה הואיל ואדם אוסר פירות חבירו על עצמו, אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על עצמו גבי חבירו הואיל *ואין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו, אין אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על חבירו'

או

רש"י

ה"ג בעי אביי קונם בית זה שאתה נכנס ומת או שמכרו לאחר מהו: **אדם אוסר דבר וכו'** · ואפילו לאחר שמת או שמכרו לאחר הוי נמי אסור או לא: **תנן התם** · לקמן בפרק הנודר מן הירק (א): **קונם פירות האלו עלי או קונם הן לפי או קונם הן על פי אסור בחילופיהן** · אם נתחלפו בפירות אחרות ודבר שלא בא לעולם הוא: **גידוליהן** · שנטען והגדילו: **על פלוני** · שאסרן על חבירו: **מהו** · (ב) אי הוי אסור בחילופיהן כמו שהוא אסור אי לא · מי אמרינן גביה דיליה כי אמר קונם הן לפי או על פי אסור בחילופיהן אף על גב דהוי דבר שלב"ל הואיל ואשכחן גבי דיליה כי האי חומרא דאיהו אוס' פירות חבירו עליו והכי מחמירי' נגביה דאוסר נמי עליו דבר שלב"ל אבל גבי חבירו הואיל ואינו אוסר פירות חבירו על חבירו דאי אמר לחבירו קונם פירות של פלוני עליך לא הוי כלום לא אמרינן נמי דאית בידו למיסר ליה בחליפין דהוי דבר שלא בא לעולם:

או

ר"ן

אחר דעלמא דהא אמרינן בגמרא היכי דמי דשרי דמקבל בעסקא ומקבל בעסקא לאו היינו שכירות אלא הקרקע הרי הוא של מחזיק לעולם ומורישו לבניו אלא שנותן דבר ידוע בכל שנה לבעלים הראשונים וכל כי האי גוונא קנין הגוף מיקרי ולא שעבוד בלבד שיפקיענו קונם והאי דנקט מוכרין במתניתין משום דעסקא זו כעין שכירות הוא שאם אינו פורע המוטל עליו שנה שנה הדרא ארעא למרא וכדאמרינן בעלמא (ב"מ ד' עג:) ארעא לטסקא משתעבדא ומלכא אמר דיהיב טסקא ניכול ארעא ואפילו הכי כיון דכל אימת דבעי למפרע לא מצי מסלק ליה אידך קנין הגוף יש לו בקרקע ומש"ה לא מצי אסר אבל בשכירות דעלמא מצי אסר כל זה פלפלו הראשונים ז"ל. ותמהני עליהם לפי שאני אומר להלכה דאפי' בשכירות דעלמא כל שאין לו למדיר תפיסת יד שרי מודר לאתהנויי ממרחץ ובית הבד שיש לו למדיר מושכרין בעיר דאע"ג דמן דינא ודאי דמשכיר יכול לאסור על השוכר ואפי' הקדיש השוכר למשכיר שכרו וכדפרישנא לעיל במתניתין דריש פרקא הני מילי כשאוסר אותם לשוכר או כשאוסר אותם על כל אדם שהשוכר בכלל משום דכיון דקונמות מפקעי מידי שעבוד אסתלק ליה שעבודא דשוכר לגמרי אבל לאסור אותו על אחר לא כל הימנו דכיון דאשתייר ליה שעבודא דשוכר כשהמודר נהנה לאו ממדיר הוא נהנה אלא מן השוכר כנ"ל ודבר ברור הוא · ולפיכך אני אומר דכי תנן לעיל היה א' מן השוק מודר מא' מהם הנאה לא יכנס לחצר ר"א בן יעקב אומר וכו' לאו משום רבותא דרבי אליעזר בן יעקב בלחוד תנא ליה אלא לרבותא דרבנן נמי נקטיה דסד"א נהי דקסברי רבנן דשותף מצי אסר אחבריה ה"מ משום דמפקע מיניה קנין שעבוד וכדכתיבנא לעיל אבל לאחד מן השוק לא מצי אסר הך חצר שאין בה דין חלוקה דמצי א"ל כיון דשעבוד חבירך עדיין נשאר אלנו לתוך שלו אני נכנס ולא לתוך שלך קמ"ל דכיון דהך מדיר מצי קני ליה בהא חצר קנין גוף ופירות לא כל הימנו:

מתני' האומר לחבירו קונם לביתך שאני נכנס · כלומר למה שאני נכנס בו: **שדך** שאני לוקח · כלומר אם אקחנו: מת או (ג) מכרן לאחר מותר. דביתך אמר והשתא לאו ביתיה הוא וה"ה דאי נתנן לאחר נמי שרי אלא להכי נקט מכרן לאשמועינן דדוקא מכרן לאחר אבל אמר ביתך שאני נכנס ומכרו לו אסור: קונם לבית זה שאני נכנס ושדה זה שאני לוקח מת או מכרו לאחר אסור · דכיון דבית זה קאמר שויה עילויה חתיכה דאסורא הלכך אפילו מכרו לאחר אסור והוי יודע דכי היכי דבית זה חמור מביתך לענין (ד) מכרן לאחר הכי נמי ביתך חמור מבית זה לענין נפילה דאי אמר ביתך שאני נכנס ונפל ובנאו אסור ליכנס בו דכל שהוא ביתך משמע ואי אמר בית זה ונפל אף ע"פ שחזר ובנאו מותר בו דכיון דנפל אזדא ואי אמר ביתך זה משום זה אתה תופסו בין לקולא דמכירה בין לקולא דנפילה והכי איתא בירושלמי ביתך זה משום מה אתה תופסו משום ביתך זה נפל ובני הא לית הוא ושמעינן מן הדא האומר ליורשיו תנו בית התנות לבני או בית ארמלות לבתי ונפל היורשים חייבים לבנותו בית זה ונפל אין חייבין לבנותו ומסתברא דכי אמרינן בביתך שאני נכנס דאי נפל ובני ליה אסור לאו דוקא נפל ובני ליה במקומו דה"ה אם בנאו במקום אחר אסור דכל שהוא ביתך קאמר והאי דנקט נפל ובני לרבותא נקטיה דבאומר בית זה אע"פ שחזר *) במקומו וכמדתו הראשונה מותר: **גמ'** בעי אביי קונם לבית זה שאתה נכנס מת או מכרו לאחר מהו · כלומר דנהי דאמרי' במתניתין דבאומר בית זה מכרו לאחר אסור ה"מ באוסר על עצמו דמצי אסר אנפשיה בית זה בין שיהא שלו או שימכרנו לאחר אבל אחבריה נהי דבית זה לעולם משמע וכדמוכחא מתניתין מיהו לא כל הימנו לאסרו לכשיצא מרשותו דה"ל נכסי חבירו על חבירו וה"ה דמבעיא ליה במפרש בית זה שאתה נכנס אפילו לאחר שיצא מרשותו דאפשר דלא מהני דאיהו לא מסתפק בלישנא דודאי פשיטא ליה דזה לעולם משמע וכדמוכחא מתניתין אבל עיקר בעיא היא אפילו כי בעי למיעבד הכי אי מצי עביד כיון דנכסיה השתא ברשותיה נינהו או לאו כיון דלאחר מכן נפקי מרשותיה והוי להו כנכסי חבירו על חבירו ומש"ה מייתי לה רבא ת"ש מדתנן בחייו ובמותו מת לא יירשנו דאלמא כי פריש מצי למיסר אפילו לאחר שיצאו מרשותו כיון דהשתא ברשותו נינהו וכיון דכי פריש חייל איסורא פשיטא ליה דזה כמפרש דמי דמתני' נמי הכי מוכחא ואע"ג דלעיל (דף מב:) דחינן שאני התם דאמר בחייו ובמותו כלומר דאע"ג דזה לגבי נודר עצמו לעולם משמע לגבי מדיר לא משמע הכי וכמו שפירשתי אני למעלה הכא לא ניחא לן בההיא דחיא ומסקנא דלעיל סמכינן: והוי יודע דכי תנן הכא אם מת לא יירשנו לאו למימרא דכיון שנכסים אסורים לו בהנאה לא יזכה בהן דהא קתני בסיפא דההיא מתניתין בפרק הגוזל קמא (דף קט.) ויתן לבניו או לאחיו ואם אין לו לווה ובעלי חובין באין ונפרעין ואם לא זכה בגוף הנכסים היאך נותנן לבניו או לאחיו והיאך בעלי חובין באין ונפרעין אלא ודאי נכסים *דידהו נינהו אלא שאינו רשאי ליהנות מהן ואיידי דתנא רישא יירשנו לומר שמותר ליהנות מהן כשאר היורשין תנא סיפא נמי לא יירשנו ולאו דוקא וכ"ת היכי קתני נותנן לבניו או לאחיו ובשלמא לווה ובעלי חובין באין ונפרעין שפיר דבעלי חוב לאו מדעתיה קא מיפרעו דליהוי פורע חובו באיסורי הנאה דבכה"ג ודאי אסור דהכי דאמרינן לעיל דמבריח ארי מנכסי חברו הוא היינו כשאחר פורע שלא מדעתו אבל מדעתו ודאי אסור דהוי מוציאן מרשות לרשות ונמצא מוטל אלא בעל כרחו ב"ד מגבין להן ואע"ג דאיהו ממילא מתהני לא איכפת לן אבל נותן לבניו או לאחיו היכי שרי והא מתהני מטובת הנאה דידהו ואסור כדאמרינן לעיל (דף לו:) גבי תורם משלו על חבירו וי"ל דלאו למימרא שיתנם להם ממש אלא שמרשה להם נוקום ואומר להם נכסי אלו אסר עלי אבא ואיני יודע מה אעשה בהם טלו לעצמכם ועשו מהם מה שתרצו וכה"ג לאו מתנה הוא אלא גוונא דהפקר וכן כתב הר"ם במז"ל בפ"ה מהל' נדרים (הל' ח) שצריך להודיעם אלו נכסי אבי שאסר עלי אבא עשאה הרמב"ם ז"ל כההיא דתנן לעיל מיניה הגוזל את אביו ומת וכו' לווה ובעלי חובין באין ונפרעין ואמרינן עלה בגמרא וצריך שיאמר זה גזל אבא: תנן התם · לקמן בפ' הנודר מן הירק (דף נז'): קונם פירות האלו עלי קונם הם על פי קונם הם לפי אסור בחלופיהן ובגדוליהם · כלומר כל שאמר א' מלשונות הללו חלופיהן וגדוליהן בכלל: בעי רמי בר אבא קונם פירות האלו על פלוני מהו בחלופיהן · לאו בקונמות בלחוד קא מבעיא ליה אלא בכולהו איסורי הנאה דעלמא נמי מספקא ליה והיינו דמייתי לקמן ת"ש מהמקדש בערלה ולאו להחליפן לכתחלה מיבעיא ליה דודאי כל שהוא אסור בהנאה אסור למוכרו ולהחליפו דאי לא תימא הכי מאי איריא דמים לחמץ בפסח ולשור הנסקל שיכול למוכרו לעובדי כוכבים ואמאי תנן שהגוזל פטור מן התשלומין אלא ודאי פשיטא ליה דלכתחילה אסור אלא בשעבר והחליפן מספקא ליה ולאחר נמי לא מיבעיא ליה דפשיטא ליה דמותרין שאין לך תופס את דמיו אלא עבודת כוכבים ושביעית והיינו דתנן ומייתי לה בריש חולין (דף ד.) חמצן של עוברי עבירה אחר הפסח מותר מיד מפני שהן מחליפין אלא מספקא ליה אי מיתסרי למחליף מדרבנן בעלמא או לא והכי הוי עיקר ספיקיה מי אמרינן דכי תנן במתניתין בחלופיהן ובגידוליהן היינו משום שכוונת הנודר בכך ואי משום כוונתו הוא דוקא נודר אוסר עצמו בכך דנהי דחילופיהן כדבר שלא בא לעולם דמו לגבי דידיה מצי אסר אבל לגבי חבירו לא מצי אסר או דילמא דכי תנן במתניתין אסור בחילופיהן לאו בתר דעתיה אזלינן אלא דהכא הכי הוא דלכל איסורי הנאה חילופין אסורין מדרבנן למחליף עצמו הלכך לא שנא הוא ולא שנא חבירו והמהני אדבעי רמי במודר ליבעי לה בנודר עצמו ובמתניתין גופה אי טעמא דמתניתין משום כוונת הנודר אפילו החליפן אחר חילופיהן אסורין לו ואי משום דינא דאיסורי הנאה דוקא בשהחליפן הוא אבל החליפן אחר מותר בחלופיהן וי"ל דפשיטא ליה לרמי דנודר אפילו החליפן אחר אסור בחלופיהן דכיון שפרט ואמר אלו שוינהו עליו כהקדש וכמו שנפרש בפ' הנודר מן הירק עלה דהא מתניתין בס"ד מיהו הא מיבעיא ליה מי אמרינן דאפילו בשהחליפן הוא צריך אלו דלא מיתסר בהו אלא משום שבכלל דבריו הוא או דילמא להחליפן הוא לא צריך אלו דחלופיהן כגדוליהן דמי הילכך אפילו במודר אסור וכי תנן אלו להחליפן אחר איצטריך מיהו אין ה"נ דהוה מצי למבעי בנודר עצמו היכא דלא אמר אלו והחליפן הוא עצמו מהו בחלופיהן דהיינו דיניה דמודר אלא דלישנא דמתניתין באלו עדיפא ליה כנ"ל ופשיטנא לה מדתנן האומר לאשתו קונם שאני מהנה לך ומיירי בשהדירה בעודה ארוסה וכיון דהאכתי לא משתעבד לה חייל נדרא °ומסתברא אפילו לאחר שנשאה דמשועבד לה °והכי מוכח בכתובות בפרק המדיר (דף ע:):

לווה

*) נ"ל שחזר ובנאו במקומו · יעב"ץ

עין משפט נר מצוה

ט א מיי' פ"ה מהלכות נדרים הל' ה טוש"ע י"ד סי' רטו סעיף ו:

י ב מיי' שם הלכה טו סמג לאוין מב טוש"ע שם סעיף ח:

יא ג מיי' שם הלכה טו טוש"ע שם סעיף ב [ובהרא"ש בפסקיו לקמן פ"ח סי' ה]:

תוספות

מת או מכרו לאחר מותר · לפי שלא נתכוין לאסור אלא בעודו שלו: **שדה** זה שאני לוקח בית זו שאני נכנס והבית שלו מת או מכרו מהו · מי אמרי' כיון דלדידיה הוא אינו יכול לאסור אלא בעודו שלו דנהי דתנן בית זה שאני נכנס ומכרו אסור ה"מ כשמדיר עצמו מבית חבירו דעתו לאוסרו עליו (שהרי אסרו עליו) כשאינו שלו ומיבעיא לאביי כשאמר בהדיא בחייו ובמותו: ת"ש כו' הכא לא דמי שאני הכא דקאמר בחייו ובמותו כדאמר לעיל דהכא כי נמי אמר בחייו ובמותו מיבעיא ליה משום דאין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו: **תנן התם** · לקמן בפרק הנודר מן הירק: אסור בחילופיהן. אם מכרם או החליפם אסורין [דמיהן וחלופיהן] דמשבינן להן כהקדש ותופס דמיו וגידולי הקדש הקדש: **אמר** קונם פירות אלו על פלוני מהו בחילופיהן וה"ה דמיבעיא ליה (בשאר איסורין) אם מכר מהו שיהנה המודר מן החילופין דשמא אסור כי ההוא דלעיל דאסור בחלופיהן וה"ה דמיבעיא ליה בשאר איסורי הנאה כגון ערלה וכלאי הכרם מדקמייתי למפשט בעיין ממתני' דמקדש בערלה וכלאי הכרם וליכא לפרושי דמיבעיא ליה באיסורי הנאה מהו בחילופיהן אם מותר למוכרם בתחילה דפשיט' דאסור כדמוכח פרק כל שעה (דף כא:) למ"ד לא תאכלו איסורי הנאה משמע מדאיצטרכי' קרא למישרי נבילה למכרה לעובד כוכבים אלמא דאסור למכור איסורי הנאה משום דבשעת מכירה הוא נהנה מגוף האיסור וי"ל כשנתפסה מעלי' איסור וגם אם מכרם בדיעבד פשיטא ליה דמותרין מן התורה כדמפרש בשלהי פרק שני דקדושין (דף נח.) דאין לך דבר שתופס דמיו אלא עבודת כוכבים ושביעית וקאמר התם דהוו להו שני כתובים הבאים כאחד ואין מלמדין מהם שאר איסורין וכי קמיבעיא אם החליפן אסורין מדרבנן כדקאמר במתניתין קונם פירות אלו עלי אסור בחילופיהן דחילופיהן כגידוליהן או שמא גבי דידיה הואיל ואדם אוסר כו' אבל גבי חבירו דאין אדם אוסר פירות חבירו על חבירו אין אדם אוסר דבר שלא בא לעולם על חבירו וה"ה בכל איסורי הנאה ושרי ונראה דלהכי לא קמיבעיא ליה בחליפין איסורי הנאה [לאסור לאוסן] שלא החליפם דפשיטא דשרי כדאמר (חולין דף ד.) חמצן של עוברי עבירה אחר הפסח מותר מיד מפני שהם מחליפין ולא מיבעיא ליה אלא לאותו עצמו שהחליפן ותבעיא בהלפתם אי קנסינן ליה ואסור ליהנות מדרבנן:

מה

מסורת הש"ס

[גירסת הרא"ש בפסקיו אביי]

[לעיל מב.]

[ב"ק קח: לעיל מב.]

לקמן נב: ונז. [נט.]

[כתובות ע.]

[שייך למתני' דלעיל מו.]

נ"ל דידיה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה תנן התם כו' הירק. נ"ב דף נז.: (ב) ד"ה על פלוני וכו' מהו מי הוי וכו' אסור בכן או לא וכו' בחלופיהן דהוי: (ג) בר"ן ד"ה האומר וכו' או מכרו לאחר וכו' דאי נתנו לאחר וכו' נקט מכרו וכו' דדוקא מכרו: (ד) ד"ה קונם לבית וכו' לענין מכרו לאחר וכו' מבית זה לענין וכו' משום מה אתה תופסו משום ביתך או משום זה נפל ובני לית הוא נשמעינה מן הדא וכו' נפל ובני ליה לרבותא:

גליון הש"ס

בהר"ן ד"ה בעי רמב"א בסה"ד ומסתברא נ"ל ומהסרא:

בא"ד והכי מוכח וכו' שם מסקי' דנשאת סברה וקבלה וצ"ע:

פי' הרא"ש

קונם לבית זה שאתה נכנס ומת או שמכרו לאחר כו' · ולא דמי לבית זה שאני נכנס · דכיון דמודר קאמר זה פשיטא דלעולם אסריה עילויה דאיכא ברשותו ומה לי ברשות זה ויצאה מרשותו אבל הכא אע"ג דמדיר קאמר זה דילמא אין אדם אוסר דבר שברשותו לכשיצא מרשותו/אבל לעיל בפ' אין בין המודר ט' לא מפליג בין היכא דקאמר מודר עדך ובין היכא דקאמר מדיר נכסי משום דאין חילוק ביניהם בדבר התלוי בלשון ומיירי כגון דאמרינן בפרקין לבית זה שאתה נכנס בחיי ובמותי ולהכי פשיטא ליה מהך מתניתין דהגוזל ולא דמי כדלעיל שאני הכא דקאמר בחיי ובמותי: אסור בחלופיהן · אם מכרן הדמים אסורין: ובגידוליהן · אם נטען הגדל מהם אסור דמבינן ליה כהקדש: אוסר דבר שלא בא לעולם · דכיון שלא הותלפו עדיין וכמו שאינו אוסר

פירות

נוסח
גירסא:
האומר קונם פירות
האלו על פלוני מהו
בחילופיהן